

İman ve hayat

Adana'dan okuyucumuz: "İman ile hayatımız nasıl bütünlük kazanacak? Amele yansımayan bir iman kurtuluş vesikası olabilir mi? Risâle-i Nur okuyanın imansız kabre girmeyeceği müjdesini açıklar mısınız? Ne demektir? Bir an-ı seyyale iman ve intisap ne demektir?"

İmanımız da, hayatımız da Allah'ın lütfu, ikramı, hediyesi, ihdası, ihyası, rahmeti. İmanımız Allah'ın yakınlığı. Hayatımız bu yakınlığın keşfedicisi ve algılayıcısı. Her ikisi de Allah'tan. Her ikisi için de sadece Allah'a şükür borçluyuz. İrademizi Allah'ın yardımıyla imanımızı hayata geçirmek doğrultusunda yönlendirerek imanımızı yaşamaksa, yani imanımızı amele yansıtmaksa bizim yükümlülüğümüz.

Süfyan İbnu Abdullah es-Sakafî (ra) anlatıyor: "Dedim ki: Ey Allah'ın Resulü, bana İslâm hakkında öyle bir bilgi ver ki, bana yetsin ve sizden başka hiç kimseye İslâm'dan sormaya ihtiyaç bırakmasın."

Resûlullah Efendimiz (asm) şu cevabı verdi:

"Allah'a inandım de; ve sonra dosdoğru ol"¹

İşte bütün mesele bu: " 'Allah'a inandım' demek; sonra dosdoğru olmak!"

Dosdoğru olanlar, yapmakla yükümlü oldukları emirleri kavramakta gecikmezler. Doğruluk, bu kimselerin rehberleri olur. Kalplerinde önce imanla doğruluk bütünleşmiştir.

Fakat şeytan başımızdadır; görevini yapacaktır; bizi dosdoğru çizgimizden saptırmak, istikametimizi bozdurmak, ayağımızı kaydırmak, bizi sırat-ı müstakimden alıkoymak ve bizi Allah'ın rızasının uzağına atmak için var gücüyle, ama var gücüyle şeytan çalışıyor. Kur'ân'ın en öncelikli uyarısı da, şeytana aldanmamak hakkındadır nitekim. Kur'ân o kadar nettir ki bu konuda; şöyle buyuruyor: "Ey Âdemoğulları! Size şeytana tapmayın! Çünkü o sizin apaçık düşmanınızdır" demedim mi? "Ve Bana ibadet ediniz. Doğru yol budur!" demedim mi? Şeytan sizden pek çok toplulukları kandırdı. Hâlâ akıl erdiremiyor musunuz?"²

İmandan sonra amel-i salih muvaffak olmak, mü'minin hayatında önemli bir yükümlülüktür. Amel-i sâlih yaşamak, esasen dosdoğru olmak demektir. Çünkü amel-i sâlih esaslarını belirleyen, imanla bağlandığımız Rabb'imizden başkası değildir. Öyleyse içimizdeki doğruluk bizi Allah'ın emirlerine uymaya, yasaklarından kaçınmaya, yani amel-i salih uygulamaya götürür.

Peki, amel-i salih aykırı davranışlarımız olmaz mı? Kendimizi günahsız mı bilmeliyiz? Hayır! Çünkü beşeriz ve insanız. Kendimizi günahsız bilemeyiz. Esasen kendini günahsız bilmek, ciddî bir yanılmadır. Fakat günahlarımız karşısında Allah'ın Âzafûr, Gaffar, Tevvâb, Afüvv, Settâr olduğunu aklımızdan çıkarmamalı; günahlarımızdan muhakkak pişmanlık duymayı ve muhakkak Allah'a sığınmayı ihmal etmemeliyiz.

“Lâ ilâhe illallah diyen Cennete girer”³ buyuran Peygamber Efendimiz (asm), bir diğer hadislerinde “İmanınızı lâ ilâhe illallah sözüyle tazeleyiniz”⁴ buyurmuştur. Demek ömrümüz oldukça, hayatımız sürüp gittikçe imanımızı her an tazelemek ve taze tutmak önemli bir yükümlülük halinde üzerimizde bulunuyor.

Yaşadığımız sürece imanı her an tazelemenin ve taze tutmanın gerekçesini açıklayan Üstad Bedüzzaman Hazretleri; insanın her âleminin her yeni zaman biriminde değiştiğini, değişen her âlemde imanını taze tutmasının vazgeçilmez bir aktivite olduğunu, çünkü insanın her an farklı olaylarla yüz yüze bulunduğunu ve farklı olaylara farklı tepkiler verdiğini ve farklı tecellilere farklı duygularla yaklaştığını, bu farklı tepkilerin imanı zedelememesi için “her geçen anda” imanın yaşanması gerektiğini, bunun için de her geçen anda inanarak “lâ ilâhe illallah” demenin bir zaruret halini aldığını bildirmiştir. Üstad Saîd Nursî'ye göre, nitekim insan her yıl, hatta her gün, hattâ her saat farklı birer fert sayılmaktadır. Yani insanın hem şahsı, hem âlemi her yıl, her gün, her saat değişmekte ve yenilenmektedir. Öyleyse insan her değişen yeni âleminde imanını da yenilemeye muhtaç ve mecbur bulunmaktadır.⁵

Risâle-i Nur'u bilerek ve anlayarak okumak Allah'ın izniyle iman-ı tahkikiyi kazandırır. İman-ı tahkikî doğrudan amele yansır, amel-i salih olarak tezahür eder ve insanı takvâ sahibi kılar. İşte Peygamber Efendimiz'in (asm) iman çizgisinde işaret buyurduğu dosdoğru olmak budur. Ömrün sonuna kadar iman amel-i salih olarak davranışlarımızı disipline eder; amel-i sâlih de imanımızı arttırır ve inkişaf verir. Yani imanla amel-i salih ömrün sonuna kadar birbirini besler ve takviye eder. Bu süreçte iken gelen Azrail (as) ise, insanın ruhunu İnşallah imanla teslim alır.

Üstad Bedüzzaman Hazretleri Allah'a iman içerisinde bir an yaşamamanın, imansız

binler sene yaşamaya bedel olduğunu, bir an Allah'ın rızası dairesinde bulunmanın, hadsiz varlık nurlarını kazandıracağını muhtelif Risâlelerde vurgular.⁶ Peygamber Efendimiz'in (asm), "Kim ki son sözü lâ ilâhe illallah olursa Cennete girer" hadisinin tefsiri mahiyetinde bir iman müjdesidir bu. Yani esas olan Allah'a imanın farkında olmak, şuurunda bulunmak, Allah korkusunu dem ve damarlarımıza kadar yaşamaktır. Esas olan ömrümüz kaldıkça bu imanda sadık kalmak ve son nefesimizi Allah'a îmân içerisinde teslim etmektir.

Cenâb-ı Hak cümlemizi iman-ı kâminden ve istikametten ayırmasın. Âmin.

Dipnotlar:

- 1- Müslim, İman 62, (38);
- 2- Yâsîn Sûresi, 36/60, 61, 62,
- 3- Riyâzu's-Sâlihîn, 416,
- 4- et-Terhib ve't-Terğib, 2/415,
- 5- Mektûbât, s. 319,
- 6- Mektûbât, s. 280; Lem'alar, s. 256.